

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 28.1.2009
KOM(2009) 39 wersja ostateczna

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU
EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW**

W kierunku ogólnego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu

{SEK(2009) 101}
{SEK(2009) 102}

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU
EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW**

W kierunku ogólnego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu

1. STRESZCZENIE

Jednym z najważniejszych priorytetów UE jest pomyślne zakończenie z końcem 2009 r. międzynarodowych negocjacji w sprawie zmian klimatu prowadzonych w Kopenhadze. W chwili obecnej, po przyjęciu pakietu klimatyczno-energetycznego, UE musi skupić się na rozwoju kontaktów z krajami trzecimi, m.in. w kontekście Narodów Zjednoczonych.

W niniejszym komunikacie przedstawiono konkretne propozycje pozwalające osiągnąć powyższy cel. Obejmują one trzy najważniejsze wyzwania: cele i działania, finansowanie oraz utworzenie skutecznie działającego światowego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla (ryнку emisji). Niniejszy komunikat stanowi również odpowiedź na wniosek Rady Europejskiej z czerwca 2008 r., w którym wezwała ona Komisję do przedstawienia ogólnej strategii dotyczącej zwiększenia środków finansowych i napływu inwestycji przeznaczonych na redukcję emisji i działania dostosowawcze.

W celu ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie do nie więcej niż 2°C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej grupa krajów rozwiniętych powinna zredukować do 2020 r. własne emisje o 30 % w stosunku do poziomu z 1990 r. UE dała dobry przykład takich działań, zobowiązując się do zredukowania do 2020 r. emisji o 20 % w stosunku do poziomów z roku 1990, niezależnie od tego, czy uda się osiągnąć w tej sprawie międzynarodowe porozumienie. Jest to zdecydowanie najbardziej ambitne zobowiązanie, jakie zostało podjęte na świecie (zarówno w przypadku pojedynczych krajów, jak i grup krajów) na okres po 2012 r.

UE jest gotowa podjąć jeszcze dalej idące zobowiązanie do zredukowania emisji – o 30 % – w ramach międzynarodowego porozumienia, które powinno mieć odpowiednio ambitny i kompleksowy charakter i przewidywałoby porównywalną redukcję emisji ze strony innych rozwiniętych krajów oraz właściwe działania ze strony krajów rozwijających się. Grupa krajów rozwijających się powinna ograniczyć wzrost własnych emisji o 15-30 % poniżej zwykłego poziomu. Sfinansowanie koniecznych działań w krajach rozwijających się będzie wymagało znacznych dodatkowych środków finansowych, które powinny pochodzić ze źródeł krajowych, z rynku emisji, ale również z krajów rozwiniętych. Wiele z tych inwestycji przyniesie doraźne i długoterminowe korzyści w dziedzinie zmian klimatu i poprawy sytuacji gospodarczej, natomiast w każdym przypadku koszt inwestycji będzie zawsze niższy od kosztów niepodjęcia żadnych działań.

Światowy rynek emisji można i należy zbudować poprzez tworzenie połączeń między porównywalnymi krajowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji. Działanie takie przyczyni się do efektywnych kosztowo redukcji emisji. UE powinna dotrzeć z tym przesłaniem do innych państw, aby umożliwić powstanie do 2015 r. rynku uprawnień do emisji obejmującego OECD, a do 2020 r. – jeszcze szerszego rynku.

2. WPROWADZENIE

UE uzgodniła cel, którym jest ograniczenie wzrostu średniej temperatury na świecie do nie więcej niż 2°C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej. Przekroczenie progu 2°C spowoduje niedobór wody i żywności oraz ekstremalne zjawiska pogodowe, a także znacznie zwiększy zagrożenia dla unikatowych ekosystemów. Jeżeli obecne tendencje w wytwarzaniu emisji utrzymają się, próg 2°C może zostać przekroczony już w 2050 r. Samo utrzymanie wzrostu temperatury poniżej progu 2°C będzie także wymagało znacznych działań dostosowawczych. W związku z nowymi wynikami badań coraz większa liczba naukowców wzywa do ustabilizowania zawartości gazów cieplarnianych w atmosferze na znacznie niższym poziomie niż wcześniej zalecany, tzn. 350 części na milion w objętości (ppmv), w ekwiwalencie dwutlenku węgla. Należy koniecznie zagwarantować ambitne wyniki kopenhaskich negocjacji, które umożliwią ustanowienie niższego poziomu stabilizacji gazów cieplarnianych.

Jedną z podstawowych właściwości światowego systemu klimatycznego jest jego inercja (bezwładność), dlatego też ignorowanie ostrzeżeń naukowców pociągnie za sobą kosztowne konsekwencje o niespotykanej skali, które mogą się okazać niemożliwe do opanowania. Istnieje jednak możliwość podjęcia działań, które będą jednocześnie przeciwdziałały zmianom klimatu i obecnej recesji gospodarczej oraz zapewniały bezpieczeństwo energetyczne. Przeciwdziałanie zmianom klimatu będzie wymagało znacznych inwestycji prywatnych i publicznych, ale przyczyni się także do przechodzenia na gospodarkę opartą na technologiach niskoemisyjnych, otwierając zarazem nowe możliwości w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wspierając zrównoważony rozwój. Rządy na całym świecie ogłaszają duże programy inwestycyjne zachęcające do inwestycji w technologie niskoemisyjne, wspierające innowacje i wzrost oraz zwiększające bezpieczeństwo energetyczne. Przykładem takiego programu jest niedawno przyjęty europejski plan naprawy gospodarczej. Szansa na utrzymanie mniejszego wzrostu temperatury niż 2°C wkrótce przeminie, ale działania podejmowane przez rządy w celu zaradzenia kryzysowi finansowemu mogą pomóc ją wykorzystać.

W 2007 r. przyjęto na **szczeblu międzynarodowym** plan działania z Bali, który zainicjował proces prowadzący do zawarcia podczas konferencji NZ w Kopenhadze w grudniu 2009 r. nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu na okres po 2012 r. Porozumienie to powinno wyznaczyć konkretne nowe cele i działania prowadzące do redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz stanowić podstawę zrównoważonego rozwoju poprzez wzmocnienie zdolności państw do dostosowania się do nieuchronnych zmian klimatu, jednocześnie pobudzenie innowacji i wzrostu gospodarczego, ograniczenie ubóstwa oraz zapewnienie dostępu do usług energetycznych z poszanowaniem zasady zrównoważonego rozwoju (tzw. „wspólna wizja”). Po poznańskiej konferencji NZ w grudniu 2008 r. negocjacje w sprawie porozumienia nabrały dużego impetu.

Na **szczeblu krajowym** odnotowuje się zintensyfikowanie działań, zarówno po stronie krajów rozwiniętych, jak i rozwijających się. Wyznaczane są cele i tworzone są rynki emisji. W grudniu UE przyjęła pakiet klimatyczno-energetyczny realizujący niezależne zobowiązanie UE do zredukowania do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o 20 % w stosunku do poziomu z 1990 r. oraz rozszerzający i ulepszający unijny system handlu uprawnieniami do emisji. Przeciwdziałanie zmianom klimatu stanowi jeden z głównych priorytetów nowego rządu Stanów Zjednoczonych. Australia także ogłosiła swoje średniookresowe zobowiązania

dotyczące klimatu, w ramach których położyła silny nacisk na handel uprawnieniami do emisji. Systemy handlu emisjami, o których mowa powyżej, mogą stać się załącznikiem prawdziwego światowego rynku emisji.

3. CELE I DZIAŁANIA

Utrzymanie wzrostu temperatury poniżej progu 2°C wymaga, aby emisje gazów cieplarnianych na świecie zostały zredukowane do 2050 r. o ponad 50 % w stosunku do poziomu z 1990. Ponadto wielkość emisji gazów cieplarnianych na świecie, z wyjątkiem emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem, musi zacząć spadać jeszcze przed 2020 r. Kraje rozwinięte powinny pełnić przewodnią rolę w realizacji tego światowego celu i służyć jako dowód, że osiągnięcie gospodarki opartej na technologiach niskoemisyjnych jest możliwe i leży w zasięgu możliwości finansowych. Równie ważne jest poważne zaangażowanie ze strony krajów rozwijających się, zwłaszcza tych o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego, ponieważ udział tych krajów w światowych emisjach szybko rośnie. W tym celu konieczne jest znaczne zacieśnienie współpracy dostarczającej niezbędnych zdolności, technologii i finansowania.

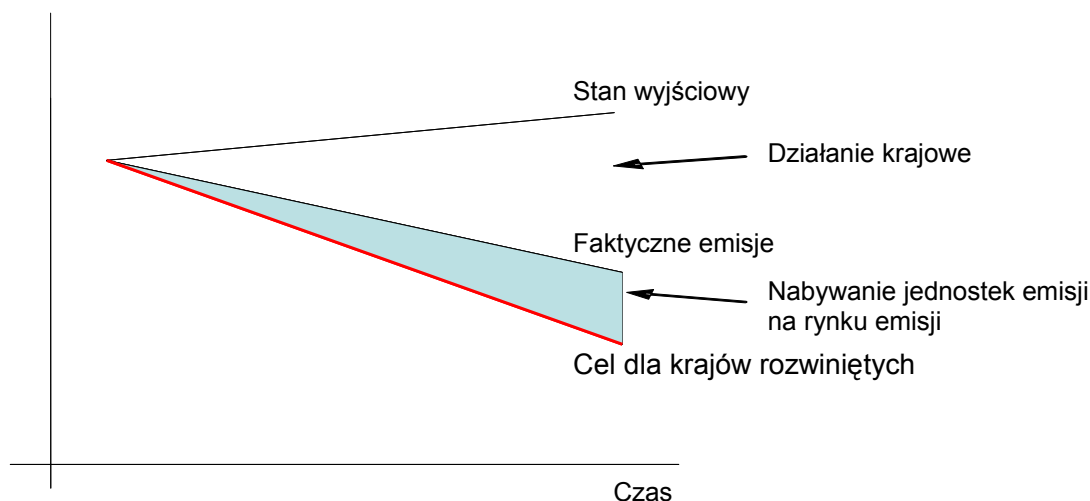
3.1. Nowe cele krajów rozwiniętych dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych

Porozumienie kopenhaskie powinno zawierać dalsze bezwarunkowe zobowiązania krajów rozwiniętych do redukcji emisji, obejmujące wszystkie sektory gospodarki. UE dała dobry przykład, zobowiązując się niezależnie do zredukowania do 2020 r. emisji o 20 % w stosunku do poziomów z roku 1990. Jest to zdecydowanie najbardziej ambitne zobowiązanie, jakie zostało podjęte przez pojedyncze kraje czy grupy krajów na okres po 2012 r. UE jest gotowa podjąć jeszcze dalej idące zobowiązanie do zredukowania emisji – o 30 % – w ramach ambitnego i kompleksowego międzynarodowego porozumienia, jeżeli inne rozwinięte kraje w porównywalnym stopniu zredukowałyby swoje emisje oraz pod warunkiem odpowiedniego wkładu ze strony krajów rozwijających się o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego, uzależnionego od ich udziału w emisjach i możliwości.

UE zaproponowała, aby grupa krajów rozwiniętych zredukowała własne emisje w stopniu zgodnym z celem zakładającym ograniczenie wzrostu temperatury do 2°C. Zgodnie z 4. sprawozdaniem oceniającym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu zrealizowanie tego celu wymagałoby od krajów rozwiniętych redukcji emisji rzędu 25-40 % do 2020 r. i 80-95 % do 2050 r. Kraje rozwinięte powinny być w stanie osiągnąć te cele częściowo za pomocą działań krajowych i częściowo poprzez wykorzystanie jednostek redukcji emisji wygenerowanych w krajach rozwijających się dzięki ograniczeniu emisji, zgodnie z wykresem 1.

Wykres 1: Emisje w krajach rozwiniętych

Poziom emisji
gazów cieplarnianych

Ogólny cel krajów rozwiniętych musi zostać rozdzielony w sprawiedliwy sposób, zapewniający porównywalność nakładów ze strony poszczególnych krajów. Najważniejsze znaczenie mają poniższe wskaźniki:

- PKB na mieszkańca: wskaźnik ten odzwierciedla zdolność do finansowania kosztów redukcji krajowych emisji oraz do nabywania jednostek redukcji emisji od krajów rozwijających się;
- emisja gazów cieplarnianych na jednostkę PKB: jest to wskaźnik zdolności danego kraju do redukcji emisji gazów cieplarnianych;
- tendencje w emisji gazów cieplarnianych w latach 1990-2005: dzięki temu wskaźnikowi uwzględniane są wczesne krajowe działania mające na celu redukcję emisji;
- tendencje zachodzące w liczbie ludności w latach 1990-2005: dzięki temu wskaźnikowi uwzględniane jest powiązanie pomiędzy liczbą ludności a łącznymi emisjami gazów cieplarnianych;

Uzgodniony w kontekście protokołu z Kioto rok obliczeniowy, tj. rok 1990, należy stosować jako historyczny punkt odniesienia do celów obliczeń dalszych wkładów krajów w działania mające na celu redukcję światowych emisji po 2012 r. Łączny wkład grupy krajów rozwiniętych powinien przynieść w 2020 r. ograniczenie emisji o 30 % w stosunku do poziomu z 1990 r. Na potrzeby określania przyszłych celów dotyczących redukcji emisji w odniesieniu do poszczególnych krajów można sięgać do wcześniejszych lat, dla których istnieją dokładniejsze dane statystyczne. Podobnie postąpiła UE, gdy opracowywała pakiet klimatyczno-energetyczny, odnosząc się w nim do roku 2005. Nie wolno jednak stosować tego rozwiązania w celu zaniżenia wkładów w działania redukujące emisje.

Wiążące zobowiązania do redukcji emisji nie powinny ograniczać się tylko do krajów, które obowiązują cele określone w ramach protokołu z Kioto. Porozumienie kopenhaskie powinno ustanowić takie zobowiązania co najmniej w odniesieniu do wszystkich państw wymienionych w załączniku I do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (ramowa konwencja NZ), wszystkich państw należących do OECD oraz wszystkich obecnych państw członkowskich UE, krajów kandydujących do UE i potencjalnych krajów kandydujących.

Podczas określania celów na okres po 2012 r. należy uwzględnić ewentualne nadwyżki uprawnień do emisji pochodzące sprzed 2012 r., aby zagwarantować, że cel przewidujący 30 % redukcję emisji zostanie zrealizowany przez faktyczne zredukowanie emisji po 2012 r. Również przepisy dotyczące użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa nie powinny osłabiać całościowego korzystnego wpływu na środowisko, jaki ma powyższy cel. Należy poprawić monitorowanie, sprawozdawczość i kontrole w zakresie redukcji emisji oraz zoptymalizować wzajemną ocenę polityki klimatycznej.

3.2. Działania ograniczające emisje gazów cieplarnianych w krajach rozwijających się

Coraz bardziej oczywiste staje się, że zmiany klimatu będą miały bardzo poważne skutki dla krajów rozwijających się, które będą borykać się z takimi problemami jak powodzie, susze i wylesianie. Dlatego też wnoszenie wkładu w osiągnięcie celu zakładającego ograniczenie wzrostu temperatury do 2°C leży również w interesie krajów rozwijających się, chociaż kraje rozwinięte powinny nadal odgrywać wiodącą rolę w redukcji emisji, zwłaszcza w najbliższej przyszłości.

Z uwagi na szybki wzrost emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwijających się starania krajów rozwiniętych zmierzające do zredukowania własnych emisji gazów cieplarnianych mogą zostać zniweczone, jeżeli nie podejmie się środków zaradczych. Zgodnie z najnowszym opracowaniem naukowym, aby osiągnąć cel dotyczący ograniczenia wzrostu temperatury do 2°C, grupa krajów rozwijających się powinna ograniczyć do 2020 r. wzrost emisji gazów cieplarnianych o 15-30 % w stosunku do stanu wyjściowego, poprzez właściwe dla danego kraju działania. Powyższe szacunki nie biorą pod uwagę skutków redukcji emisji, które wiążą się z przekazaniem jednostek redukcji emisji na rzecz krajów rozwiniętych, jak przedstawiono na wykresie 2. Działania powinny obejmować szybkie ograniczenie emisji pochodzących z wylesiania obszarów tropikalnych. Do 2020 r. należy ograniczyć wylesianie obszarów tropikalnych brutto o co najmniej 50 % w stosunku do ich obecnego tempa, a do 2030 r. należy zatrzymać utratę pokrywy leśnej na świecie.

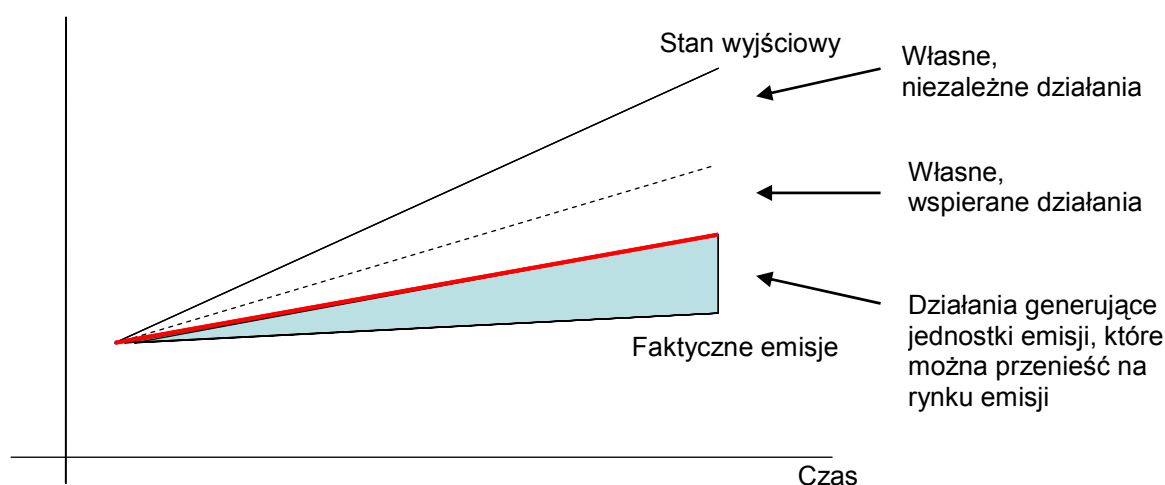
Różne warunki krajowe i różne etapy rozwoju, na których znajdują się kraje rozwijające się, wymagają zróżnicowania działań i poziomu dążeń. Można to osiągnąć, opierając się na krajowych strategiach dotyczących zmian klimatu. W ciągu ostatnich kilku lat niektóre kraje rozwijające się, m.in. Chiny, Indie, RPA i Brazylia, opracowały krajowe strategie poświęcone ograniczeniu emisji w kontekście rozwoju. W bieżącym roku powyższe kraje oraz inne bardziej rozwinięte gospodarki powinny zaktualizować swoje strategie, określając w nich ogólny poziom dążeń dotyczących redukcji emisji do 2020 r.

Zgodnie z porozumieniem kopenhaskim wszystkie kraje rozwijające się (z wyjątkiem krajów najsłabiej rozwiniętych) powinny zobowiązać się do przyjęcia do końca 2011 r. strategii rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych. Strategie te powinny przedstawiać realistyczny plan prowadzący do ograniczenia emisji danego kraju poprzez właściwe dla

danego kraju działania ograniczające emisje, obejmujące wszystkie najważniejsze sektory będące źródłem emisji, w szczególności sektor energetyczny, transport, najważniejsze energochłonne branże przemysłu oraz – jeżeli znajduje to zastosowanie – lasy i rolnictwo. Strategie te powinny określać pomoc, jaka będzie potrzebna do wdrożenia proponowanych działań i wynikające z nich koszty dodatkowe, których dany kraj nie jest w stanie pokryć we własnym zakresie. Rzetelne i sprawdzalne strategie rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych powinny stanowić warunek wstępny dostępu do międzynarodowej pomocy na działania ograniczające emisje. Oprócz finansowania wiele krajów rozwijających się będzie wymagało także pomocy w budowaniu zdolności, co pomoże im w przygotowaniu i wdrażaniu własnych strategii rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych.

Wykres 2: Emisje w krajach rozwijających się

Poziom emisji
gazów cieplarnianych

W celu zagwarantowania dostatecznie ambitnego charakteru dążeń podczas dyskusji w sprawie konkretnych strategii, proponowanych działań i wsparcia należy korzystać z niezależnej analizy technicznej. Instrumentami, które można wykorzystywać na potrzeby analizy i opracowywania rozwiązań ograniczających emisje, są podejścia sektorowe, uwzględniające informacje techniczne z sektora prywatnego. Nowy mechanizm ułatwiający wsparcie na cele ograniczenia emisji powinien służyć jako platforma umożliwiająca dopasowywanie, na podstawie oceny technicznej, proponowanych działań i odpowiednich dwu- i wielostronnych mechanizmów wsparcia. Jego zadaniem powinna być także ocena, czy ogólny poziom dążeń przedstawiony w planie jest współmierny do zdolności kraju do podejmowania działań i odpowiedni, aby osiągnąć łączny cel grupy krajów rozwijających się w zakresie redukcji emisji w stosunku do stanu wyjściowego. W razie takiej potrzeby w ramach mechanizmu powinny być analizowane rozwiązania pozwalające zwiększyć poziom dążeń.

Działania krajów rozwijających się powinny być wprowadzane do międzynarodowego rejestru. Rejestr ten powinien zawierać wykaz podjętych działań oraz przedstawiać osiągnięcia w ograniczaniu emisji za pomocą przejrzystych i rzetelnych metod pomiarowych, sprawozdawczych i kontrolnych. Konferencja NZ w sprawie zmian klimatu dokona przeglądu działań całej grupy krajów rozwijających się w zakresie ograniczenia emisji i może wezwać

kraje rozwijające się do zintensyfikowania tych działań, a kraje rozwinięte do zwiększenia wsparcia.

3.3. Działania w zakresie emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego oraz emisji fluorowanych gazów cieplarnianych

Międzynarodowy transport lotniczy i morski

Mimo że międzynarodowy transport lotniczy i morski emitują duże i ciągle rosnące ilości gazów cieplarnianych, to sektory te nie zostały jak dotąd uwzględnione w międzynarodowych ramach dotyczących zmian klimatu. Komisja jest zdania, że emisje pochodzące z tych sektorów należy włączyć w te ramy.

W ramach porozumienia kopenhaskiego ramowa konwencja NZ w sprawie zmian klimatu powinna ustalić cele dotyczące zmniejszenia do 2020 r. wpływu tych sektorów na klimat poniżej poziomu z roku 2005 r., a do 2050 r. – znacznie poniżej poziomu z 1990 r. Z uwagi na globalny charakter międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego ograniczenie ich wpływu na klimat wymaga podjęcia globalnych działań. Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego i Międzynarodowa Organizacja Morska mają obowiązek ułatwiać opracowywanie i przyjmowanie takich globalnych środków w terminie do końca 2010 r. Środki rynkowe, w tym handel uprawnieniami do emisji, mogą zagwarantować redukcję emisji w efektywny kosztowo sposób. Działania mające na celu redukcję emisji powinny uwzględniać ewentualny negatywny wpływ netto na odosobnione regiony, oddalone wyspy i kraje najslabiej rozwinięte. Jeżeli do końca 2010 r. nie zostanie osiągnięte porozumienie w ramach Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego i Międzynarodowej Organizacji Morskiej, emisje pochodzące z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego będą wliczane do łącznych krajowych emisji na podstawie porozumienia kopenhaskiego, które będzie gwarantować porównywalne działania ze strony wszystkich krajów rozwiniętych.

UE uwzględniła emisje CO₂ pochodzące z transportu lotniczego w swoim systemie handlu uprawnieniami do emisji. W dziedzinie transportu morskiego badane są obecnie wybrane środki rynkowe. W przypadku niemożności osiągnięcia porozumienia w sprawie skutecznych ogólnościowych zasad mających na celu redukcję emisji gazów cieplarnianych przez ten sektor UE powinna uzgodnić własne środki w tym zakresie.

Działania w zakresie emisji fluorowanych gazów cieplarnianych

Przyspieszone wycofywanie substancji wodorochlorofluorowęglowodorów na mocy protokołu montrealskiego w ciągu najbliższego dziesięciolecia może doprowadzić do szybkiego wzrostu emisji fluorowęglowodorów, z których wiele stanowi gazy cieplarniane przyczyniające się znacząco do powstawania efektu cieplarnianego. Część porozumienia kopenhaskiego powinna zostać poświęcona międzynarodowemu mechanizmowi redukcji emisji fluorowęglowodorów. Ustalenia takie zachęcą przemysł do zwiększenia działań badawczo-rozwojowych nad fluorowęglowodorami nieprzyczyniającymi się do efektu cieplarnianego i alternatywnymi produktami niezawierającymi fluorowęglowodorów.

4. FINANSOWANIE ROZWOJU OPARTEGO NA TECHNOLOGIACH NISKOEMISYJNYCH I DZIAŁAŃ DOSTOSOWAWCZYCH

W związku z ogólnym porozumieniem kopenhaskim muszą zostać udostępnione dostateczne zasoby finansowe umożliwiające jego wprowadzenie w życie. Między innymi ze względu na obecną sytuację gospodarczą porozumienie kopenhaskie musi gwarantować, że cele w zakresie zmiany klimatu będą realizowane w sposób efektywny kosztowo. Zgodnie z analizą Komisji skutecznie działający światowy rynek emisji może znacznie ograniczyć koszty krajów rozwiniętych i rozwijających się, ale niezbędne jest poważne zwiększenie skali finansowania i inwestycji oraz ich przekierowanie i optymalizacja. Międzynarodowa struktura finansowa wspierająca działania przeciwdziałające zmianom klimatu musi być zgodna z zasadami dobrego zarządzania w celu osiągnięcia jak najwyższej skuteczności, adekwatności, wydajności, sprawiedliwości, rozliczalności, spójności i przewidywalności. Priorytety dotyczące nakładów określone w porozumieniu kopenhaskim powinny koncentrować się na skutecznych działaniach ograniczających emisje, realizowanych za pomocą odpowiednich zachęt zależnych od wyników, i na działaniach dostosowawczych w krajach rozwijających się. Potencjalne źródła finansowania obejmują np. finansowanie prywatne i publiczne oraz dotacje i pożyczki w ramach międzynarodowych działań dwu- i wielostronnych. Wkład UE będzie wnoszony zarówno na szczeblu Wspólnoty, jak i państw członkowskich. Instrumenty i instytucje dostarczające finansowania na potrzeby zwalczania skutków zmian klimatu powinny mieć spójny charakter i uzupełniać już istniejące organy międzynarodowe i instytucje finansowe. Należy uwzględnić toczącą się obecnie debatę na temat roli i obowiązków tych instrumentów i instytucji.

4.1. Finansowanie redukcji emisji

Na szczeblu ogólnosiwiatowym

Inwestycje w zakresie redukcji emisji na świecie będą musiały rosnąć z roku na rok. Zgodnie z szacunkami zawartymi w niedawnych badaniach Wspólnego Centrum Badawczego i innych niezależnych instytutów koszt globalnych dodatkowych inwestycji netto wyniesie ok. 175 mld EUR do 2020 r. Ocenia się, że ponad połowa tej kwoty będzie musiała zostać zainwestowana w krajach rozwijających się, m.in. w sektorze leśnictwa. Inwestycje w dziedziny takie jak efektywność energetyczna i technologie niskoemisyjne pobudzą innowacje i wzrost, pozwolą oszczędzać energię i zwiększą bezpieczeństwo energetyczne. Inwestycje w ograniczenie wylesiania będą chronić różnorodność biologiczną na świecie i zagwarantują długoterminowy zrównoważony rozwój na danym obszarze. Inwestycje te należy również rozpatrywać w kontekście kosztów niepodjęcia żadnych działań (zgodnie ze sprawozdaniem Sterna wyniosą one od 5 do 20 % światowego PKB).

Kraje rozwijające się

Krajowe strategie rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych będą musiały zawierać szacunki dotyczące dodatkowych kosztów inwestycji netto na cele ograniczenia emisji oraz wykonalne warianty strategiczne dotyczące polityki finansowania i łagodzenia skutków zmian klimatu stanowiące fundamenty tych inwestycji.

Można wyróżnić następujące źródła finansowania na rzecz krajów rozwijających się:

- **Źródła wewnętrzne:** Do 2020 r. większość działań wskazanych w krajowych strategiach rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych pociąga za sobą niskie koszty dodatkowe, czy nawet generuje zysk netto w średnim okresie, ale

wymaga wstępnej inwestycji. Szacuje się, że np. ponad połowa redukcji emisji w sektorze energetycznym może zostać osiągnięta dzięki samym działaniom w dziedzinie efektywności energetycznej. Fundusze na takie działania będą musiały pochodzić głównie z sektora prywatnego i gospodarstw domowych, a polityka stosowana przez rząd może wspierać takie finansowanie. Będzie to stanowić bodziec dla znacznych inwestycji wewnętrznych i wzrostu gospodarczego cechującego się bezpieczeństwem energetycznym. Międzynarodowe programy pożyczkowe mogłyby ponadto pomóc krajom rozwijającym się w uzyskaniu dostępu do międzynarodowego kapitału prywatnego.

- **Źródła zewnętrzne:** Strategie rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych nie będą mogły zawierać jedynie mało kosztownych rozwiązań ograniczających emisje, których korzyści netto utrzymują się tylko w krótkiej perspektywie czasowej, ale będą musiały wskazywać także działania, które wymagają finansowania przewyższającego własne możliwości danego kraju rozwijającego się. Źródła wsparcia pomagającego sfinansować dodatkowe koszty takiej inwestycji muszą być zróżnicowane i obejmować nowatorskie mechanizmy finansowania, w tym fundusze publiczne i międzynarodowe mechanizmy jednostek redukcji emisji. Szacuje się, że mechanizmy jednostek redukcji emisji mogą pokryć co najmniej jedną trzecią dodatkowych inwestycji w krajach rozwijających się.

4.2. Działania dostosowawcze w związku nieuchronnymi zmianami klimatu i finansowanie tych działań

Porozumienie kopenhaskie powinno stworzyć ramy działań dostosowawczych, które powinny obejmować następujące elementy:

- powszechną konieczność podejmowania działań dostosowawczych: kraje najbardziej zagrożone i najbardziej podatne na zagrożenia powinny otrzymać pomoc na te działania. Tylko odpowiednio wczesne przewidywanie ewentualnych niekorzystnych skutków i podjęcie odpowiednich działań dostosowawczych pozwoli uniknąć bardzo dużych strat.
- zobowiązanie do systematycznego włączania działań dostosowawczych do krajowych strategii: zadanie to powinno być wspólnym obowiązkiem zarówno krajów rozwiniętych, jak i rozwijających się.
- udoskonalenie instrumentów określania i wdrażania strategii dostosowawczych, w tym metod i technik w zakresie działań dostosowawczych i budowania zdolności, oraz wzmocnienie roli procesu ramowej konwencji NZ przez mobilizowanie zainteresowanych stron, w tym organizacji międzynarodowych, i dbanie o bardziej skoordynowane podejście do zarządzania ryzykiem i ograniczania ryzyka występowania klęsk żywiołowych.

W celu połączenia i wymiany doświadczeń UE powinna zalecić powołanie technicznego zespołu ds. działań dostosowawczych na podstawie ramowej konwencji NZ. Wszystkie kraje powinny zostać zobowiązane do przygotowania kompleksowych krajowych strategii dostosowawczych. Polityki dostosowawcze, aby były skuteczne, będą musiały mieć bardziej perspektywiczny charakter niż pilne i bezpośrednie potrzeby w tej dziedzinie. Należy przejść od podejścia skupiającego się na indywidualnych projektach do długofalowego podejścia zakładającego włączenie działań dostosowawczych w szerszą strategię planistyczną i

rozwojową danego kraju. Przydatne będą tutaj doświadczenia zgromadzone w ramach światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym. Kraje najbardziej podatne na zagrożenia (zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte i małe rozwijające się państwa wyspiarskie) powinny otrzymać pomoc finansową i technologiczną.

Koszty budowania zdolności i działań priorytetowych w krajach najbardziej podatnych na zagrożenia mogą zostać w znacznej części pokryte z istniejącego funduszu adaptacyjnego. Szacunki dotyczące dodatkowych kosztów działań dostosowawczych są bardzo różne, nie ulega jednak wątpliwości, że środki funduszu adaptacyjnego nie wystarczą, aby wesprzeć te działania we wszystkich krajach rozwijających się. W związku z tym zaspokojenie potrzeb w tej dziedzinie wymagać będzie korzystania z nowatorskich źródeł finansowania. Podobnie jak w przypadku ograniczania emisji, rozwiązania w zakresie finansowania należy dostosować do realiów danej inwestycji. Sekretariat ramowej konwencji NZ oszacował, że koszty dostosowawcze we wszystkich krajach rozwijających się mogą sięgać w 2030 r. od 23 do 54 mld EUR rocznie. Wiele wcześniej podejmowanych działań przyniesie gospodarkom nawet zysk netto, np. działania racjonalizujące zużycie wody na obszarach cierpiących na jej niedobór. Należy zbadać możliwości utworzenia wspólnej puli ubezpieczeń od strat spowodowanych klęskami żywiołowymi, w której uczestniczyłoby wiele stron i która uzupełniałaby już istniejące mechanizmy finansowania w przypadku klęsk żywiołowych związanych ze zmianami klimatu. Komisja Europejska zaangażowała się już w takie pilotażowe programy.

4.3. Finansowanie światowych badań, rozwoju technologicznego i demonstracji

Niezbędne jest dostarczenie silnych bodźców do badań, rozwoju i demonstracji w zakresie niskoemisyjnych technologii pozwalających dostosować się do zmian klimatu, we wszystkich sektorach gospodarki i działalności gospodarczej. Podstawą tych działań powinny być potrzeby wskazane w krajowych strategiach rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych i w ocenach dokonanych w ramach mechanizmu ułatwiającego wsparcie na cele ograniczenia emisji. Wspomniane działania powinny obejmować budowanie zdolności, współpracę naukowo-techniczną, zmniejszenie barier utrudniających dostęp do rynku produktom i usługom ekologicznym oraz zwiększenie koordynacji badań prowadzonych na świecie.

Wszystkie te działania będą wymagać dodatkowego finansowania publicznego. W skali globalnej pożądane byłoby co najmniej podwojenie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji do 2012 r. oraz zwiększenie ich do 2020 r. czterokrotnie w porównaniu do obecnego stanu, przenosząc jednocześnie punkt ciężkości na technologie niskoemisyjne, a zwłaszcza odnawialne źródła energii. Również badania nad wpływem zmian klimatu, dostosowaniem się do nich i innymi możliwościami łagodzenia ich skutków wymagają wzmocnienia na szczeblu międzynarodowym. Zobowiązanie do ich wzmocnienia powinno stanowić integralną część porozumienia kopenhaskiego. Komisja powinna współpracować z państwami członkowskimi w celu skoordynowanego wspierania międzynarodowej współpracy naukowo-technicznej w zakresie wszystkich badań związanych z klimatem (w tym technologii niskoemisyjnych) prowadzonych we wszystkich sektorach.

W celu przyspieszenia rozwoju i stosowania technologii niskoemisyjnych, które są ważne ze strategicznego punktu widzenia, UE wdraża europejski strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE). UE planuje stworzenie w ramach Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii jednej z pierwszych wspólnot wiedzy i innowacji do spraw łagodzenia skutków zmian klimatu i przystosowywania się do nich, zgodnie z szerszymi

celami UE w zakresie polityki badawczo-rozwojowej. W ramach zmienionego unijnego systemu handlu emisjami rezerwowanych jest 300 mln uprawnień do emisji, które są następnie wykorzystywane do wspierania budowy obiektów wychwytywania i podziemnego składowania dwutlenku węgla, prezentujących doświadczenia w tej dziedzinie, oraz innowacyjnych technologii energii odnawialnej. Komisja przygotowuje również komunikat w sprawie finansowania technologii niskoemisyjnych.

Inną ważną kwestią jest konieczność zwiększenia działań (w tym w ramach wszystkich form kształcenia) podwyższających poziom wiedzy na temat zmian klimatu i ich wpływu na społeczeństwo, gospodarkę i ekosystemy.

4.4. Nowatorskie międzynarodowe źródła finansowania

Kraje rozwinięte będą wносить swój wkład za pomocą finansowania publicznego i poprzez korzystanie z mechanizmów jednostek redukcji emisji. Wkład finansowy ze środków publicznych powinien być porównywalny, zależny od możliwości ekonomicznych danego kraju i oparty na zasadzie „zanieczyszczający płaci”. Wielkość wkładów powinna zostać wynegocjowana i stanowić integralną część porozumienia kopenhaskiego.

Zidentyfikowano dwie główne możliwości nowatorskiego pozyskiwania finansowania. W ramach pierwszego rozwiązania roczne zobowiązania finansowe krajów rozwiniętych byłyby ustalane na podstawie uzgodnionego wzoru. Wzór ten opierałby się na połączeniu zasady „zanieczyszczający płaci” (tzn. łączna dopuszczalna wielkość emisji) i możliwości finansowych danego emitenta (tzn. PKB/mieszk.). Drugie rozwiązanie przewiduje rezerwowanie określonego procenta dopuszczalnej wielkości emisji każdego kraju rozwiniętego. Zarezerwowane uprawnienia do emisji byłyby następnie sprzedawane rządów na międzynarodowych aukcjach. Procent rezerwowanych uprawnień zwiększałby się progresywnie, w zależności od dochodu na mieszkańca.

Zaletą pierwszego rozwiązania jest gwarancja co do łącznej wysokości zobowiązań dotyczących finansowania. Kraje mogłyby gromadzić wkłady finansowe indywidualnie, a następnie wydawać je w sposób zdecentralizowany, korzystając ze wszystkich kanałów dwustronnych i wielostronnych. Rozwiązanie to wymaga jednak skutecznego i przejrzystego systemu monitorowania, sprawozdawczości i kontroli dodatkowych funduszy publicznych na działania związane z klimatem. Aby egzekwować zobowiązania dotyczące finansowania, możliwe byłoby zawieszanie odpowiedniej liczby uprawnień do emisji w odniesieniu do krajów, które nie dostarczyły uzgodnionej kwoty. W przypadku drugiego rozwiązania poziom finansowania mógłby nie być w pełni przewidywalny, ponieważ rządy mogą również korzystać z jednostek redukcji emisji uzyskanych dzięki mechanizmowi czystego rozwoju. Rozwiązanie to wymagałoby ponadto zcentralizowanej struktury zarządzania na poziomie NZ, która organizowałaby aukcje, określała priorytety dotyczące wydawania nakładów oraz kierowała fundusze na działania dostosowawcze i ograniczające emisje.

W przypadku UE znaczne dodatkowe dochody publiczne będą generowane poprzez aukcje uprawnień w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji. Niezależnie od wybranego rozwiązania państwa członkowskie mogą wykorzystać część tych dochodów do wykonania własnych międzynarodowych zobowiązań finansowych w ramach przyszłego porozumienia dotyczącego zmian klimatu.

Oba instrumenty można połączyć z finansowaniem, którego źródłem byłby światowy instrument stworzony na potrzeby międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego (np.

przychody z aukcji uprawnień do emisji w ramach światowego systemu ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji mającego zastosowanie do tych sektorów).

Należy zbadać, w jaki sposób państwa rozwijające się (z wyjątkiem krajów najsłabiej rozwiniętych i małych rozwijających się państw wyspiarskich) mogą również wносить rosnące z czasem wkłady odpowiadające ich możliwościom finansowym.

4.5. Finansowanie wczesnych działań

W pierwszych latach po osiągnięciu nowego porozumienia zasadnicze znaczenie będzie miało budowanie zdolności, które pozwoli stworzyć odpowiednio wcześnie zdolności instytucjonalne pobudzające skuteczne działania dostosowawcze i ograniczające emisje.

Wczesne działania ułatwiają dostosowanie i przejście na gospodarkę opartą na technologiach niskoemisyjnych. UE powinna zbadać możliwość opracowania mechanizmu finansowania z góry, dzięki któremu najbardziej podatne na zagrożenia kraje rozwijające się szybko otrzymywałyby znaczne środki finansowe. Mechanizm ten stanowiłby inicjatywę pomostową w przejściowym okresie od 2010 r. do czasu pełnego wprowadzenia nowej struktury finansowej, która ma być uzgodniona w Kopenhadze. Dzięki proponowanemu światowemu mechanizmowi finansowania na potrzeby zmian klimatu, opierającemu się na emisji obligacji, możliwe byłoby wczesne dokonywanie priorytetowych inwestycji związanych z klimatem. Fundusze te umożliwiłyby w szczególności natychmiastowe reagowanie na pilne potrzeby w zakresie działań dostosowawczych, które przynoszą duże korzyści, takie jak ograniczanie ryzyka wystąpienia klęsk żywiołowych. Pewna część gromadzonych funduszy może być również przeznaczana na wspieranie działań ograniczających emisje, w szczególności takich, dzięki którym powstaje efekt synergii pomiędzy ograniczeniem emisji a dostosowaniami do zmian klimatu (np. ograniczenie emisji, których źródłem jest wylesianie). Światowy mechanizm finansowania na potrzeby zmian klimatu stawia sobie za cel zgromadzenie ok. 1 mld EUR rocznie w latach 2010-2014, pod warunkiem że państwa członkowskie podejmą odpowiednie zobowiązania.

4.6. Zarządzanie międzynarodowymi przepływami finansowymi na cele związane ze zmianami klimatu

Ponieważ finansowanie na działania dostosowawcze i ograniczające emisje będzie najprawdopodobniej pochodzić z wielu źródeł, niezbędne jest zwiększenie koordynacji i współpracy. Forum wysokiego szczebla w sprawie międzynarodowego finansowania związanego z klimatem powinno skupiać najważniejszych decydentów z sektora publicznego i prywatnego oraz międzynarodowe instytucje finansowe. Forum to dokonywałoby systematycznego przeglądu dostępności funduszy i wydatków oraz przedstawiałoby zalecenia zmierzające do poprawy sytuacji. Forum powinno ściśle współpracować z mechanizmem ułatwiającym wsparcie na cele ograniczenia emisji.

5. OGRANICZENIE EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH I POZYSKIWANIE FUNDUSZY NA ŚWIATOWYM RYNKU EMISJI

5.1. Krajowe systemy ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji

Krajowe systemy ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji są jednymi z najbardziej obiecujących instrumentów redukcji gazów cieplarnianych, którymi dysponują

poszczególne kraje, zwłaszcza w przypadku sektorów, w których emitenci są stosunkowo dużymi podmiotami. Limit emisji gwarantuje skuteczność tych systemów w kategoriach środowiskowych, a dzięki elastyczności zapewnianej przez handel uprawnieniami do emisji są one również efektywne kosztowo. Krajowe rynki emisji mogą i powinny być powiązane ze sobą, aby tworzyć skutecznie działający światowy rynek, który pozwoli zmniejszyć koszty ograniczania emisji. Porozumienie kopenhaskie może wesprzeć tworzący się rynek emisji poprzez wyznaczenie celów światowych i krajowych.

UE dysponuje pionierskimi doświadczeniami z budowy unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, który stanowi największy na świecie system ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji. Wiele innych rozwiniętych krajów okazuje coraz większe zainteresowanie tym systemem. Równolegle do negocjacji w ramach ONZ Unia Europejska powinna działać na rzecz stworzenia do 2015 r. sprawnie działającego rynku emisji obejmującego całą OECD, który należy następnie rozszerzyć do 2020 r. na kraje rozwijające się o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego.

Ważnym krokiem w tym kierunku jest podjęcie przez UE intensywnej współpracy z nowym rządem i organami legislacyjnymi Stanów Zjednoczonych. Prezydent Obama wyraził już zamiar stworzenia silnego amerykańskiego systemu ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji. Komisja będzie dążyć do stworzenia unijno-amerykańskiej grupy roboczej do spraw projektowania rynków emisji. Należy zaangażować się w podobne dwustronne procesy z innymi krajami rozwiniętymi i krajami rozwijającymi się o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego.

Ponieważ kraje rozwijające się będą musiały wносить coraz większy wkład w światowe działania ograniczające emisje, powinny stopniowo tworzyć i wprowadzać w życie krajowe systemy ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji, które mogą dostarczać bodźców do skutecznych działań w tych krajach. UE powinna pomagać zainteresowanym krajom rozwijającym się w gromadzeniu doświadczeń w związku z handlem emisjami, w szczególności wspierać je w tworzeniu odpowiednich struktur zarządzania i silnych instytucji krajowych oraz zwiększać ich zdolności do monitorowania emisji i sprawozdawczości w tym zakresie. W tym kontekście należy przeprowadzić konsultacje z sektorem prywatnym i innymi zainteresowanymi stronami.

5.2. Udoskonalenie NZ-owskich mechanizmów wyrównawczych

Mechanizm czystego rozwoju ustanowiony w protokole z Kioto umożliwił krajom rozwijającym się udział w rynku emisji. W swojej obecnej postaci jest to mechanizm wyrównawczy związany z projektami, pozwalający krajom rozwijającym się zbywać jednostki redukcji emisji odpowiadające redukcji emisji osiągniętej przez konkretny projekt. Państwa rozwinięte mogą w ten sposób zakupić jednostki redukcji emisji, które są im potrzebne do realizacji własnego krajowego celu dotyczącego redukcji. Projekty w ramach mechanizmu czystego rozwoju dostarczają finansowania na potrzeby czystych technologii i budują zdolności niezbędne do tworzenia polityki klimatycznej w krajach rozwijających się.

W celu zagwarantowania, że duża część redukcji emisji przypadająca na UE będzie osiągana wewnątrz, oraz w celu zwiększenia całościowego korzystnego wpływu na środowisko, unijny system handlu uprawnieniami do emisji ogranicza, w oparciu o kryteria ilościowe i jakościowe, możliwości wykorzystywania jednostek redukcji emisji pochodzących z mechanizmu czystego rozwoju. W kontekście ramowej konwencji NZ powyższy mechanizm powinien zostać zreformowany i obejmować jedynie takie projekty, które przynoszą faktyczne dodatkowe redukcje emisji i nie reprezentują wyłącznie najtańszych rozwiązań.

Oprócz tego należy stopniowo wycofać się z mechanizmu wyrównawczego bazującego na projektach w odniesieniu do krajów rozwijających się o wysokim poziomie rozwoju gospodarczego i do bardzo konkurencyjnych sektorów gospodarki, na rzecz mechanizmów sektorowego rynku emisji. Te ostatnie mechanizmy mogą stanowić skuteczny instrument pobudzający rozwój i stosowanie technologii niskoemisyjnych w krajach rozwijających się, i przygotowują warunki do wprowadzenia systemów ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji. Aby skoordynować przejście z jednego systemu do drugiego, UE powinna współpracować ze Stanami Zjednoczonymi i innymi krajami, które stosują systemy ograniczeń emisji i handlu uprawnieniami do emisji oraz generują popyt na jednostki redukcji emisji pochodzące z mechanizmu wyrównawczego.

6. POROZUMIENIE KOPENHASKIE PODSTAWĄ DŁUGOTERMINOWEJ POLITYKI

UE powinna dążyć do tego, aby porozumienie kopenhaskie położyło fundamenty pod długookresowe międzynarodowe ramy, które zwiększyłyby ogólny poziom dążeń i wkład ze strony krajów rozwiniętych i rozwijających się, kierując się wiedzą naukową. Dlatego też integralną część tego porozumienia powinny stanowić okresowe przeglądy całościowych osiągnięć oraz adekwatności zobowiązań i działań, m.in. powinno ono przewidywać kompleksowy przegląd w 2016. Na podstawie tego przeglądu przeprowadzono by ponowną ocenę globalnego celu i dostosowanie dalszych zobowiązań śródkresowych, działań i przepływów finansowych do wyników najnowszych badań naukowych. Jeżeli w świetle kompleksowego przeglądu porozumienia kopenhaskiego z 2016 r. okazałoby się, że połączone starania krajów rozwiniętych i rozwijających się o ograniczenie emisji są niewystarczające, konferencja NZ w sprawie zmian klimatu powinna wyznaczyć nowe krajowe poziomy dążeń w odniesieniu do następnego okresu objętego zobowiązaniami.

7. DALSZE KROKI I WNIOSKI

W najbliższych miesiącach UE będzie musiała zmobilizować wszystkie dostępne zasoby, aby prowadzić ożywiony dialog i współpracę z krajami trzecimi. Jednym z najważniejszych wyzwań związanych z negocjacjami prowadzonymi w 2009 r. będzie zagwarantowanie dostatecznych i porównywalnych działań po stronie krajów rozwiniętych oraz znaczącego wkładu ze strony krajów rozwijających się (przy wsparciu krajów rozwiniętych). Jest to konieczne, aby osiągnąć całościowy oczekiwany korzystny wpływ na środowisko i uniknąć zaburzeń konkurencji. Należy badać możliwości konkretnych wkładów w porozumienie kopenhaskie zarówno ze strony krajów rozwiniętych, jak i krajów rozwijających się, w ramach kontaktów dwustronnych na podstawie ramowej konwencji NZ, zbliżających się szczytów grupy G-8, działań następczych związanych z procesem skupiającym główne gospodarki świata oraz dwustronnych rozmów pomiędzy UE a najważniejszymi krajami trzecimi. Wyniki tych rozmów powinny umożliwić krajom rozwiniętym zobowiązać się w Kopenhadze do odpowiednio ambitnych celów dotyczących redukcji emisji, a krajom rozwijającym się o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego przedstawić propozycje ambitnych strategii rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych lub poważnych działań, które będą wchodzić w skład tych strategii. Podczas posiedzenia Rady Europejskiej w marcu 2009 r. należy przedyskutować, jaką formę powinien przybrać wkład UE w te procesy.

Podsumowując, w niniejszym komunikacie proponuje się, aby UE:

1. potwierdziła swoją zdecydowaną wolę osiągnięcia ambitnego i kompleksowego międzynarodowego porozumienia w Kopenhadze w grudniu 2009 r.;
2. współpracowała z innymi krajami rozwiniętymi na rzecz uzgodnienia szeregu celów dotyczących redukcji gazów cieplarnianych, które gwarantowałyby porównywalność starań, w oparciu o kryteria wskazane w niniejszym komunikacie, aby umożliwić wspólne osiągnięcie do 2020 redukcji emisji o 30 % w stosunku do jej poziomu z 1990 r.;
3. współpracowała z krajami rozwijającymi się, zwłaszcza tymi o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego, na rzecz podjęcia przez te kraje odpowiednich działań, które łącznie przyniosłyby w 2020 r. ograniczenie emisji o 15-30 % w stosunku do zwykłego poziomu;
4. uznała, że utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2°C będzie wymagało znacznych zasobów finansowych na redukcję emisji i działania dostosowawcze, ale jednocześnie będzie stanowić bodziec dla innowacji i wzrostu gospodarczego oraz będzie prowadzić do zrównoważonego rozwoju w długim okresie; wyraziła gotowość wniesienia znacznego wkładu finansowego jako wsparcia dla działań krajów rozwijających się, w szczególności krajów najbiedniejszych i najbardziej podatnych na zagrożenia, np. za pośrednictwem światowego mechanizmu finansowania na potrzeby zmian klimatu,
5. zaproponowała nawiązanie dwustronnego partnerstwa ze Stanami Zjednoczonymi i innymi krajami rozwiniętymi, aby wymieniać doświadczenia w zakresie projektowania krajowych systemów handlu uprawnieniami do emisji i ułatwić utworzenie do 2015 r. sprawnego rynku emisji obejmującego całą OECD. Do 2020 r. rynek ten powinien zostać rozszerzony na kraje rozwijające się o wyższym poziomie rozwoju gospodarczego.

Komisja wzywa Radę do zatwierdzenia powyższych konkluzji i przyjęcia do wiadomości kierunków działania wskazanych w niniejszym komunikacie. Komisja jest gotowa do prowadzenia rozmów w Radzie i przedstawienia wszelkich odpowiednich wniosków.